

Sygn. akt IV CSK 301/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku S. Ł.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Nadleśnictwa [...], A. Ł. i Z. Ł.
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca S. Ł. złożył do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 18 października 2012 r. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący wskazywał na oczywistą zasadność złożonej przez siebie skargi podkreślając, że zaskarżone postanowienie narusza art. 176 § 1 k.c. w zw. z art. 336 k.c. w zw. z art. 339 k.c.

W odpowiedzi na skargę uczestnik postępowania Skarb Państwa reprezentowany przez Nadleśniczego Nadleśnictwa [...], wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania ewentualnie o oddalenie skargi i w każdym przypadku o zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy według przyjętej w kodeksie postępowania cywilnego procedury następuje dwuetapowo. W pierwszej kolejności w ramach tzw. przedsądu, na posiedzeniu niejawnym Sąd Najwyższy ustala czy skarga kasacyjna nadaje się do przyjęcia i rozpoznania, a dopiero po pozytywnej weryfikacji skargi Sąd Najwyższy może rozpoznać ją merytorycznie. Taki układ postępowania wynika z charakteru skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia realizującego w pierwszej kolejności cele publicznoprawne.

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie panuje ugruntowany pogląd, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga

szczegółowego uzasadnienia z powołaniem się na argumenty prawne odrębne od uzasadnienia merytorycznego skargi, przy czym zasadność skargi powinna być na tle tego uzasadnienia widoczna już na pierwszy rzut oka, bez szczegółowego wgłębiania się w owe wywody prawne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008r., sygn. akt III CSK 110/08, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2010r., sygn. akt IV CSK 148/10, niepubl.).

Skarga złożona przez wnioskodawcę nie spełnia tych wymagań. Skarżący nie przywołał w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania żadnych argumentów prawnych przemawiających za kwalifikowanym naruszeniem przez Sąd Odwoławczy przepisów art. 172 § 1 k.c., 336 k.c. oraz 339 k.c. Ujęta w krótki wywód jednostkowa i subiektywna ocena działania *sądów meriti* dokonana przez samego skarżącego w świetle cytowanych powyżej orzeczeń jest niewystarczająca do przyjęcia oczywistej zasadności skargi. Oceny tej nie zmienia fakt przytoczenia przez skarżącego jednego z orzeczeń Sądu Najwyższego (postanowienia SN z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, niepubl.), bowiem orzeczenie to nie odnosi się w swej treści do poruszonego prawnego problemu, tylko do samej przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej i podobnie jak w orzeczeniach wymienionych wyżej tak i w tym powołanym przez skarżącego wskazuje się na konieczność wykazania w skardze kwalifikowanego naruszenia przepisów przez sąd II instancji.

Sąd Najwyższy nie dostrzegł z urzędu uchybień przemawiających za nieważnością postępowania.

Mając wszystko powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. *a contrario* orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach Sąd Najwyższy orzekł w punkcie 2 sentencji postanowienia na podstawie art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c. i art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 169, poz. 1417) oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 7 pkt 1 oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. Nr 490) zasądzać od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 900 zł.

aw

es